

Sygn. akt III AUa 1232/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Sędziowie:	SA Teresa Czekaj SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: stażysta Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. w Lublinie

sprawy E. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczynie E. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 24 września 2013 r. sygn. akt VI U 365/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił E. Ż. przyznania prawa do emerytury. ZUS podniósł, że wnioskodawczynie nie udowodniła 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na 1 stycznia 1999 r. posiada staż ubezpieczeniowy 20 lat 7 miesięcy 8 dni. ZUS nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 17 września 1974 r. do 28 lipca 1982 r., od 2 października 1984 r. do 10 października 1985 r. i od 15 lipca 1986 r. do 31 lipca 1992 r. w (...) Wytwórni (...) w R. na stanowiskach nawijacza uzwojeń i prasera tworzyw sztucznych, bowiem charakter wykonywanych prac nie został określony według wykazu, działu, pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stanowiska niezgodne są też ze stanowiskami wykazanymi w zarządzeniu nr 33 Ministra Łączności z dnia 16 maja 1983 r.

W odwołaniu od decyzji wnioskodawczynie wniosła o jej zmianę i ustalenie prawa do emerytury. Domagała się uwzględnienia jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w R. od 17 września 1974 r. do 28 lipca 1982 r., od 2 października 1984 r. do 10 października 1985 r. i od 15 lipca 1986 r. do 31 lipca 1992 r.,

gdyż charakter pracy określony w świadectwie pracy jako lutowanie przewodów i przetwórstwo tworzyw sztucznych, zgodny jest z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, w którym czynności te ujęte zostały odpowiednio w wykazie A dziale III poz. 83 i dziale IV poz. 17, jak również z zarządzeniem resortowym. Skarżąca argumentowała, że nie ma istotnego znaczenia stanowiska, tylko rodzaj powierzonej pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 24 września 2013 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

E. Ż., urodzona (...), złożyła 22 lutego 2013 r kolejny wniosek o emeryturę. Poprzedni wniosek, złożony 2 grudnia 2012 r załatwiony został decyzją odmowną z dnia 11 grudnia 2012 r. ZUS uznał na 1 stycznia 1999 r za udowodniony staż ubezpieczeniowy 19 lat 3 miesięcy 8 dni. Organ rentowy nie uwzględnił pracy w warunkach szczególnych w okresach od 17 września 1974 r do 28 lipca 1982 r, od 2 października 1984 r do 10 października 1985 r i od 15 lipca 1986 r do 31 lipca 1992 r (z wyłączeniem okresów urlopu bezpłatnego, nieodpłatnej opieki oraz zwolnień lekarskich) w (...) Wytwórni (...) w R. na stanowiskach nawijacza uzwojeń i prasera tworzyw sztucznych. ZUS pismem z 15 marca 2013 r poinformował wnioskodawczynię, iż w decyzji z dnia 28 lutego 2013 r staż jej pracy na dzień 31 grudnia 1998 r wynosi 20 lat 7 miesięcy 8 dni. Tym samym spełniony został warunek osiągnięcia wymaganego ustawą dwudziestoletniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Dalej Sąd ustalił, że E. Ż. od 17 września 1974 r do 31 lipca 1992 r zatrudniona była w (...) Wytwórni (...) w R. w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie angażu z 16 września 1974 r na okres próbny, a po jego upływie na czas nieokreślony, pracowała na stanowisku nawijacza uzwojeń na wydziale nawijarek. Lutowała końcówki cewki, następnie obsługiwała maszynę, która nawijała uzwojenia. Tę pracę wykonywała przez 8 godzin dziennie. W wydziale było też stanowisko lutowacza cewek. Pracownik na tym stanowisku lutował nawinięte uzwojenie cyną i owijał cewkę zabezpieczeniem. Przygotowaną część przekazywano na wydział montażu. Od 25 listopada 1976 r skarżąca została przeniesiona na stanowisko prasera tworzyw sztucznych na wydziale tworzyw sztucznych. Do jej obowiązków należało obsługiwanie wtryskarki, za pomocą której wytwarzała plastikowe części do telefonów. Skarżąca wsypywała do maszyny polietylen i abs, tj. tworzywa sztuczne, następnie uruchamiała maszynę, która tłoczyła dany element. Po wytłoczeniu zbędne części usuwała nożem. Prace te wykonywała w systemie tryzmianowym w pełnym wymiarze czasu pracy. W czasie tej pracy była narażona na kontakt z oparami rozpuszczonych tworzyw sztucznych. Na tym stanowisku pracowała do 31 lipca 1992 r (zeznania wnioskodawczyni zapis płyty, angaże, wypowiedzenie umowy o pracę).

Sąd wskazał, że wnioskodawczyni w okresie zatrudnienia w (...) w R. korzystała z urlopu wychowawczego od 29 lipca 1982 r do 1 października 1984 r oraz od 11 października 1985 r do 14 lipca 1986 r. Przebywała także na urlopiach bezpłatnych w okresach od 5 listopada 1990 r do 9 listopada 1990 r, od 16 lipca 1991 r do 19 lipca 1991 r oraz korzystała z niepłatnej opieki od 18 listopada 1991 r do 20 listopada 1991 r i od 10 grudnia 1991 r do 13 grudnia 1991 r (dokumentacja pracownicza, okoliczność bezsporna).

Sąd zacytował art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który mówi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz; 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r). Natomiast zgodnie z art. 32 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym (...), będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w

wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie ma rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Przepisy § 3 i 4 rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla kobiet 20 lat, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A i osiągnięcie wieku emerytalnego 55 lat dla kobiet. Poza sporem pozostaje, że skarżąca ma 55 lat i udowodniła wymagany 20 lat zatrudnienia oraz nie przystąpiła do funduszu emerytalnego.

Sąd podkreślił, że ustalając okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik nie otrzymał wynagrodzenia lub świadczenia, a więc urlopów bezpłatnych. Okres urlopu wypoczynkowego oraz otrzymywany przez pracownika po 14 listopada 1991 r zasiłek chorobowy traktuje się na równi z okresami wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Sprawą sporną jest, czy wnioskodawczyni wykonywała prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A rozporządzenia w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnęła przed dniem 1 stycznia 1999 r. Skarżąca podnosiła, iż podczas całego okresu zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w R., tj. od 17 września 1974 r do 3 lipca 1992 r, pracowała w warunkach szczególnych przy lutowaniu cewek oraz jako praser tworzyw sztucznych.

Sąd wywiódł, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala w sposób kategoryczny stwierdzić, iż wnioskodawczyni wykonywała prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 15 lat. Sąd dał wiarę złożonym przez wnioskodawczynię wyjaśnieniom, dotyczącym charakteru wykonywanej pracy na obu stanowiskach w (...) w R. w spornych okresach, jednak nawet po ich uwzględnieniu okres pracy w warunkach szczególnych wyniósłby 14 lat 9 miesięcy i 3 dni. Do okresu tego nie może zostać bowiem doliczony okres korzystania przez wnioskodawczynię z urlopu wychowawczego, jak również okresu przebywania na urlopie bezpłatnym. Jak już Sąd Okręgowy wskazał powyżej, ustalając okres pracy w warunkach szczególnych, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik nie otrzymał wynagrodzenia lub świadczenia, a więc urlopów bezpłatnych (wychowawczych). Wnioskodawczyni z takich urlopów korzystała od 29 lipca 1982 r do 1 października 1984 r oraz od 11 października 1985 r do 14 lipca 1986 r. Przebywała także na urloпах bezpłatnych w okresach od 5 listopada 1990 r do 9 listopada 1990 r, od 16 lipca 1991 r do 19 lipca 1991 r oraz korzystała z niepłatnej opieki od 18 listopada 1991 r do 20 listopada 1991 r i od 10 grudnia 1991 r do 13 grudnia 1991 r, co znajduje potwierdzenie w dokumentacji pracowniczej, w której znajdują się wnioski skarżącej o udzielenie urlopu wychowawczego, jak i bezpłatnego oraz zgoda pracodawcy. Skarżąca nie zaprzeczała tym okolicznościom. Okresy te podlegają wyłączeniu z okresu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na fakt, iż skarżąca nie wykonywała wówczas pracy i nie miała styczności z warunkami szkodliwymi. W tych okolicznościach nie została spełniona podstawowa przesłanka warunkująca prawo do wcześniejszej emerytury, tj. wykonywanie pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat.

Sąd nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawczyni na stanowisku nawijacza uzwojeń. W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 31 lipca 1992 r wskazano, iż w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała ona czynności lutowania przewodów i przetwórstwo tworzyw sztucznych na stanowisku nawijacza uzwojeń oraz prasera tworzyw sztucznych. Jak wynika z dokumentacji pracowniczej na stanowisku nawijacza uzwojeń w wydziale nawijarek wnioskodawczyni pracowała od 17 września 1974 r do 24 listopada 1976 r. Zeznała, iż pracowała przy lutowaniu cewek, ale oprócz tego jako nawijacz uzwojeń obsługiwała również maszynę, która nawijała uzwojenia. Taką pracę wykonywała przez 8 godzin dziennie. Z zeznań wnioskodawczyni wynika, że w wydziale tym było też stanowisko lutowacza cewek. Pracownik zatrudniony na tym stanowisku lutował nawinięte uzwojenie cyną i owijał cewkę zabezpieczeniem. Zatem nawijacz

uzwojeń i lutowacz były to dwa odrębne stanowiska pracy. Sąd zaznaczył, iż jedynie konkretne stanowiska, które są przypisane poszczególnym działom wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą być traktowane jako praca w warunkach szczególnych i tylko te okresy zatrudnienia uprawniają do niższego wieku emerytalnego. Zakład pracy, w którym zatrudniona była skarżąca podlegał Ministrowi Łączności. W zarządzeniu resortowym nie wskazano stanowiska nawijacza uzwojeń. Stanowisko to nie zostało również wymienione w poszczególnych działach wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, w którym wymieniono prace w warunkach szczególnych. Stanowisko to nie znalazło się również w dziale XIV., określającym prace różne, niewymienione w poszczególnych działach przemysłu. Ustawodawca do pracy w warunkach szczególnych zaliczył natomiast stanowisko lutowacza - wykaz A, dział III, poz. 83 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r - lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych. Jednak w angażach skarżącej do roku 1976 r wpisane jest stanowisko nawijacza. Dlatego okres zatrudnienia od 17 września 1974 r do 24 listopada 1976 r nie został przez Sąd uwzględniony do okresów prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Nie można uznać, iż odwołująca wykonywała czynności lutowacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz jedynie w ograniczonym zakresie, ponieważ musiała również obsługiwać nawijarkę. Lutowacz natomiast wykonywał wyłącznie lutowanie. Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r, I UK 258/06 (OSNP 2008/5-6/81), że wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia. Zawarcie przez ustawodawcę w zamkniętym katalogu wykazu pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze wyłącza możliwość jego rozszerzania w procesie stosowania prawa. Możliwość odstępstwa od zasady powszechnej - zwłaszcza ze względu na przesłankę szczególnego charakteru zatrudnienia - pozostaje atrybutem władzy ustawodawczej, a nie sądowniczej.

Sąd zaliczył natomiast do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okres zatrudnienia skarżącej na stanowisku prasera tworzyw sztucznych od 24 listopada 1976 r (angaże w aktach osobowych). Stanowisko to wymienione zostało w rozporządzeniu resortowym, pod które podlegał zakład, jak i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r - wykaz A dział IV poz. 17 - produkcja i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcja surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcja wosków i woskoli. Z zeznań wnioskodawczynie wynika, że w pełnym wymiarze czasu pracy obsługiwała wtryskarke do wyrobu części z tworzyw sztucznych, których komponenty wsypywała do maszyny. W trakcie ich podgrzewania wydobywały się szkodliwe opary. Jednak po wyłączeniu z tego okresu urlopów wychowawczych oraz urlopów bezpłatnych okres zatrudnienia wnioskodawczynie w warunkach szczególnych wynosi 12 lat 8 miesięcy 16 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniosła E. Ż., zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego zmianę, zmianę poprzedzającą go decyzji i przyznanie prawa do emerytury od 4 grudnia 2012 r, tj. od chwili złożenia pierwszego wniosku o emeryturę.

W uzasadnieniu apelacji apelująca podniosła, że zgodnie z utrwaloną w judykaturze Sądu Najwyższego linią orzecniczą, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzony mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2011 r, III UK 174/10, Lex nr 901652; z dnia 8 czerwca 2011 r, I UK 393/10, Lex nr 950426; z dnia 1 czerwca 2010 r, II UK 21/10, Lex nr 619638; z dnia 14 września 2007 r, 111 UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19 września 2007 r, 111 UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 6 grudnia 2007 r, III UK 66/07, Lex nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r, I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24 marca 2009 r, i PK 194/08, Lex nr 528152).

Apelująca wniosła o wnikliwe rozpatrzenie apelacji oraz o ewentualne powołanie świadków na potwierdzenie pracy w szczególnych warunkach w (...) R., to jest D. S. oraz B. S..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń co do istotnych okoliczności i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje ustalenia faktyczne jak i wywody dokonane przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r, II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Apelująca domagała się ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 1153, poz. 1227 ze zm.).

Jedyną sporną przesłanką podlegającą ustaleniu przed Sądem pierwszej instancji jest okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, który winien być udowodniony do dnia 1 stycznia 1999 r, w wymiarze piętnastu lat.

Skarżąca udowodniała, że osiągnęła tren okres w czasie pracy w (...) Wytwórni (...) w R., gdzie była zatrudniona od 17 września 1974 r do 31 lipca 1992 r na stanowiskach nawijacza uzwojeń i prasera tworzyw sztucznych (świadcstwo pracy w aktach ZUS).

Jednak skarżąca w okresie od 17 września 1974 r do 31 lipca 1992 r nie posiada 15 lat faktycznej pracy, którą ewentualnie można by zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych, bowiem w tym okresie korzystała z urlopu wychowawczego z tytułu opieki nad dziećmi oraz z innych urlopów bezpłatnych.

Jak trafnie ustalił Sąd pierwszej instancji w oparciu o akta osobowe skarżącej, w okresie zatrudnienia w (...) w R. korzystała ona z urlopu wychowawczego od 29 lipca 1982 r do 1 października 1984 r oraz od 11 października 1985 r do 14 lipca 1986 r. Przebywała także na krótkich urlopowach bezpłatnych w okresach od 5 listopada 1990 r do 9 listopada 1990 r, od 16 lipca 1991 r do 19 lipca 1991 r, a także korzystała z niepłatnej opieki od 18 listopada 1991 r do 20 listopada 1991 r i od 10 grudnia 1991 r do 13 grudnia 1991 r.

Zatem okresy pracy skarżącej w (...), po odjęciu urlopów wychowawczych i innych urlopów bezpłatnych, to:

od 17 września 1974 r do 28 lipca 1982 r - 7 lat 10 miesięcy 11dni,

od 2 października 1984 r do 10 października 1985 r - 1 rok 9 dni,

od 15 lipca 1986 r do 4 listopada 1990 r - 4 lata 3 miesiące 19 dni,

od 10 listopada 1990 r do 15 lipca 1991 r - 8 miesięcy 6 dni,

od 20 lipca 1991 r do 17 listopada 1991 r - 3 miesiące 28 dni,

od 21 listopada 1991 r do 9 grudnia 1991 r -19 dni,

od 14 grudnia 1991 r do 31 lipca 1992 r -7 miesięcy 18 dni.

Łącznie powyższe okresy te wynoszą, w ocenie Sądu Apelacyjnego, 14 lat 10 miesięcy 19 dni, a więc mniej iż 15 lat.

Trafnie stwierdził Sąd Okręgowy, że do okresów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie mogą być doliczone okresy urlopów bezpłatnych udzielonych na wychowanie dzieci oraz innych urlopów bezpłatnych.

W okresach tych skarżąca pozostawała co prawda w stosunku pracy, ale nie wykonywała faktycznie pracy i nie otrzymywała wynagrodzenia za pracę, czy też świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Z istoty urlopu bezpłatnego wynika, że w tym okresie następuje zawieszenie podstawowych praw i obowiązków stron wynikających ze stosunku pracy, jeżeli przepis wyraźnie nie stanowi inaczej. Okres ten bowiem nie jest - co do zasady - okresem prawnie równoważnym ze świadczeniem pracy. Toteż pracownica w okresie urlopu wychowawczego nie zachowywała prawa do wynagrodzenia za pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1987 r, I PR 30/87, OSNC 1988/12/81).

Okres urlopu wychowawczego można uwzględnić wyłącznie w ogólnym stażu ubezpieczeniowym, bowiem jest to według aktualnych przepisów okres nieskładkowy, ale okres ten nie stanowi okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 października 2012 r, III AUa 1401/12, Lex nr 1236161).

Słusznie ustalił również Sąd pierwszej instancji, że nie można uznać, iż skarżąca pracowała w warunkach szczególnych przez cały czas zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w R., z wyłączeniem okresów urlopów wychowawczych i innych urlopów bezpłatnych. Nie jest bowiem pracą wykonywaną w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy praca na stanowisku nawijacza uzwojeń. Skarżąca sama opisała, jakie czynności wykonywała pracując na tym stanowisku. Podała, że nawijacz uzwojeń lutował końcówkę cewki, a następnie uruchamiał maszynę, która nawijała uzwojenia (wyjaśnienia złożone przed Sądem Okręgowym). Skarżąca nie pracowała zatem w pełnym wymiarze czasu pracy przy lutowaniu, bowiem obsługiwała także maszynę, która nawijała uzwojenia. Jak podała, pracowała na stanowisku nawijacza uzwojeń, a było oddzielne stanowisko lutowacza cewek. Apelująca wykonywał pracę w warunkach szczególnych tylko na stanowisku prasera tworzyw sztucznych, na które został przeniesiona od 24 listopada 1976 r, co wynika z akt osobowych. Jak prawidłowo wskazał Sad pierwszej instancji, jest to okres niewystarczający dla uzyskania prawa do emerytury.

Rodzaj pracy wykonywanej przez apelującą podczas zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w R., jak i okresy pracy na poszczególnych stanowiskach wynikają w sposób oczywisty z akt osobowych dołączonych do akt sprawy, jak i z wyjaśnień samej skarżącej. Nie ma w tej sytuacji potrzeby przeprowadzenia za te okoliczności dowodu z zeznań zgłoszonych w apelacji świadków.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.